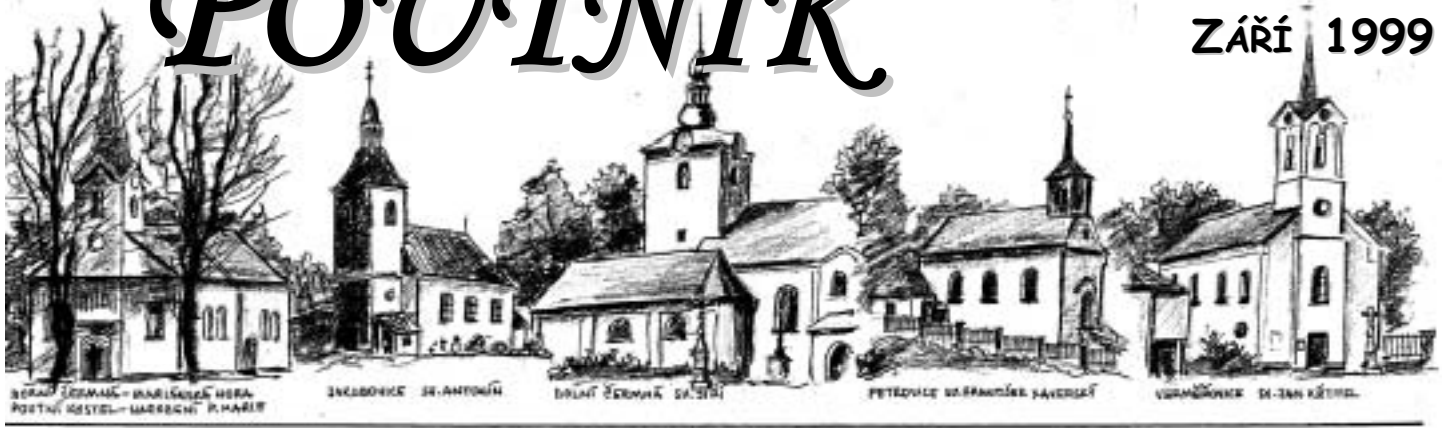

POUTNÍK

ROČNÍK III
ZÁŘÍ 1999

BLÍŽÍ SE OPĚT POUŤ NA MARIÁNSKÉ HOŘE

Za dva týdny budeme na Mariánské Hoře („na Vrších“) opět slavit poutní slavnost u příležitosti svátku Narození Panny Marie. Program pouti bude podobný jako v předcházejících dvou letech. Sobotní večer prožijeme s panem biskupem Kajnekem, který bude mít večerní mši svatou a po ní katechezi k mládeži. Otec biskup Josef, nynější duchovní správce v Jablonném n. Orlicí má velmi blízký vztah k tomuto kraji a jako můj soused mezi nás rád přijede. Ve večerním programu vystoupí ještě naše literární skupina pod vedením paní Ing. Jitky Macháčkové. Přípravuje premiéru svého pořadu pod názvem „Život a kříž.“ Věřím, že i tentokrát připravované pásmo zaujme naše věřící. Od 22.00 h. bude probíhat celonoční adorace v poutním kostele, kterou zajišťuje mládež. Víím, že Mariánská Hora je stranou od Dolní Čermné, přesto vás všechny farníky prosím, abyste zvážili své možnosti, a adorace se aspoň na chvíli zúčastnili.

Je možné při ní svěřit jak své osobní záležitosti, tak i vyprosit potřebné milosti pro nadcházející poutní den i požehnání pro život v naší farnosti.

V neděli bude mít první mši svatou v 7.30 h. P. Robert Kunert, S.J., který jako čermenský rodák má k tomuto poutnímu místu vřelý vztah. Dopolední mše svatá v 10.00 h. proběhne za účasti Otce biskupa Dominika Duky, O.P., sídelního biskupa z Hradce Králové. Bude to vlastně první setkání nového královéhradeckého biskupa s naší farností. Udělejme všechno pro to, abychom se této dopolední mše svaté zúčastnili v hojném počtu a vytvořili atmosféru, ve které by se Otec biskup cítil jako mezi svými doma. Otce biskupa bude doprovázet také jeho sekretář Otec Bernard Špaček, O.P., který za mého předchůdce několikrát sloužil mši svatou právě o poutní slavnosti na Mariánské Hoře.

Odpolední program začne ve 14.00 h. reprízou literárního pásma „Život a kříž“ a od 15.00 h. se pomodlíme křížovou cestu venku v areálu Mariánské Hory. Mše svatá v 16.00 h. odpoledne zakončí poutní slavnost. Po jejím skončení bude udílet přítomným věřícím své novokněžské požehnání P. Jan Šlégr, rodák z farnosti Kunětice u Pardubic a nynější kaplan v katedrále Sv. Ducha v Hradci Králové.

Sbírka této poutní neděle bude věnována na plánovanou opravu poutního kostela na Mariánské Hoře. Výhledově do 6-8 let bude nutné provést generální opravu střechy, výměnu některých trámů, vaznic a krokví, opravit a natřít fasádu kostela, včetně věže, vymalovat interiér kostela. To vše obnáší nemalé vydání. Jen samotný rozpočet opravy střechy podle odborníků přesáhne přes milion korun. Již nyní je zřejmé, že opravu z velké části si bude nucena naše farnost financovat z vlastních sbírek. V současné době jednám jako duchovní správce poutního kostela s Památkovým úřadem v Pardubicích o návrhu prohlásit areál Mariánské Hory - poutní kostel, křížová cesta a bývalý dům pro poutníky - za kulturní památku. Je jisté, že oprava kulturní památky je z hlediska státních zákonů značně komplikovaná, ale nabízí se za to reálná možnost získání státních dotací z Ministerstva kultury v Praze a příspěvků z Okresního úřadu v Ústí nad Orlicí. Rovněž tak Římskokatolické biskupství v Hradci Králové je ochotné podpořit opravu poutního kostela, když se bude jednat o kulturní památku. Věřím, že s pomocí Boží i s pomocí vás věřících, se podaří včas poutní kostel opravit.

Odpolední mše svatá bude sloužena duchovním správcem za vyprošení Boží pomoci pro uzdravení Ing. Josefa Luxe, bývalého předsedy KDU-ČSL. Právě v těchto dnech, co pročítáte zářijové číslo Poutníka, odlétá Josef Lux do USA, aby se tam podrobil velmi náročné operaci - transplantaci kostní tkáň. Lékaři dávají šance na úspěch okolo 50%. Věřím, že modlitby, mešní oběti i osobní oběti pomohou Josefu Luxovi získat opět potřebné zdraví. Vloni o pouti, které se také zúčastnil Josef Lux s manželkou Věrou, nikdo z nás ještě nevěděl, že předseda KDU-ČSL a poslanec parlamentu je vážně nemocný. On sám dostal ověřenou zprávu o své nemoci v pátek 11. září 1998, tedy dva dny před naší poutí. Dá se říci, že Ing. Josef Lux přijel svěřit svůj zdravotní stav Matce Boží do její ochrany. A Mariánská Hora byla zřejmě prvním poutním místem, které v naprosté tichosti a mlčení přijalo modlitby za uzdravení...

I když Josef Lux o letošní pouti nebude moci být osobně s námi, bude dobré na něj intenzívně pamatovat v mešní oběti, v modlitbách i v pozdravu, který mu naše farnost z letošní pouti zašle. Všichni budete mít možnost se pod textem pozdravu podepsat.

Bratři a sestry, drazí přátelé, dovoluji mi, abych vás a všechny vaše blízké upřímně pozval na nadcházející poutní slavnost. Věřím a také za to prosím, aby nám dobrotivý Bůh poskytl nejen příznivé počasí, ale také na přímluvu Panny Marie proud potřebných darů a milostí.

Těším se na shledání s vámi.

Otec Pavel

NEKONEČNÉ PŘÁTELSTVÍ

S opravdovým zájmem jsem si vyslechl dojemné vyprávění dobroučáků, kteří navštívili družební obec Marco, dnes spojenou s městem Rovereto v italské části Tyrolska.

Přátelství této obce s námi bylo kdysi opravdu zpečetěno krví a ani padesát let trvání komunistického režimu je nedokázalo přerušit. Stalo se to již v I. světové válce. Ještě před otevřením italské fronty rakouské úřady – území tehdy patřilo Rakousku – vystěhovaly obyvatelstvo z míst, kde se předpokládala fronta (ó kéž by se dnešní válečníci dovedli chovat alespoň takto!). Většina obyvatel obce Marco byla přestěhována do obce Dolní Dobrouč. Skutečně, oni po návratu našli jen část kostela, celá ves musela být postavena znovu.

Byla to opravdu zlá doba, lidé neměli co do úst ani pro sebe a museli žít ještě tolik lidí. Přesto se však dobroučáci zachovali, jak uměli nejlépe a dnes, když slyším chválu z úst potomků těchto postižených Italů na to, jak se u nás měli dobře a jak rádi vzpomínali jejich rodiče a prarodiče na pobyt u nás, jsem na své rodné spoluobčany pyšný. Dnešní člověk u nás již moc o trápení I. světové války neví. Ve škole jsme víc probírali tu další, II. světovou válku, přestože pro náš národ byla ona I. světová válka asi krutější. Vždyť skoro každá vesnička v Čechách má pomníky, popsané mnoha jmény lidí, kteří v této válce položili svůj život. A kolik jich ještě zemřelo doma důsledkem této války!

Italové naopak na tuto válku vzpomínají mnohem, mnohem více. Ctí své mrtvé, ale i mrtvé ostatních národů, jež položili život za ukončení tohoto nesmyslného vraždění. V jejich muzeu v Roveretu je českým legionářům věnována zvlášť velká pozornost a kolem 22 tun těžkého zvonu (ulitého z kanonů, které tam po válce zůstaly) symbolizujícího přátelství všech států světa, vlaje i vlajka České republiky. Zasloužili se o to i lidé z blízkého okolí, např. legionář z Ústí nad Orlicí pan Ježek, jemuž město Ústí postavilo sochu bubeníka, zemřel kousek od města. Dokonce jeden ze spoluzakladatelů italské legie byl žamberák.

Proč o tom všem ale píší. Dobroučáci nebyli sami, kdo se o tyto italské přistěhovalce starali. Třeba na území Moravy jich bylo rozmístěno 60 000. A představte si. Nejstarší pamětnice těchto událostí, paní Emerziani Setti, které je teď v srpnu 104 let (!), bydlela právě u nás, v Čermné! Dobroučáci ji navštívili také a ona si ještě dobře pamatovala na Čermnou a na Dobrouč, protože tam své spoluobčany navštěvovala.

Zajímalo by mě, jestli je i u nás někdo, kdo tyto události pamatuje, ať už sám nebo z vyprávění, kde tito lidé žili, kolik jich bylo atd. Možná by se našel nějaký zápis v obecních knihách. Obraz této paní visí přímo v radniční síni a tak máme možnost vidět ji i my na našem snímku.

(JM)

VÝLET DO HRADCE KRÁLOVÉ ZA BISKUPEM DOMINIKEM

Výlet se konal 22.5.1999 v Hradci Králové. Když jsme přišli do Adalbertina, dostali jsme zprávu, že máme jít do kostela Panny Marie na mši svatou. Mši sloužil otec Dominik. Po skončení mše svaté jsme šli do Adalbertina na soutěže. Sešli jsme se v místnosti č. 202. Otec Dominik nám vyprávěl svůj životopis. Pak jsme si rozdali obálky s dřevěnými puzzlemi. Potom jsme šli do jiné místnosti, kde jsme zpívali písničky. Po písničkách jsme šli do další místnosti vystříhovat ovečky na dárek pro otce biskupa a naše vedoucí nám říkala otázky a kdo ji uhadl, dostal jeden dílek puzzle. Po soutěži jsme se sešli v přízemí a složili jsme jedno velké puzzle. Na zpáteční cestu nám sestra Ludmila koupila zmrzlinu. Děkujeme všem, kdo se o nás starali. Výlet se nám líbil.

Ahoj

Dominik, Maruška, Anežka, Lucie

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

DEN VOLNA

Pro někoho je datum 28. října pouhým dnem v roce připomínajícím blížící se zimu. Někomu se vybaví státní svátek a den volna, a někomu dokonce v hlavě svítne i důvod, proč je tento den svátkem. Na každý svátek slavený u nás připadá, podobně jako jinde ve světě, den volna. Nabízí se tak spousta možností jak jej strávit. V roce 1997 nás napadla myšlenka, že bychom mohli podniknout jednodenní túru po některých českých horách. Tipů jsme měli hned několik, nakonec ale zvítězily Krkonoše. Podařilo se nám je celé přejít za jeden den, což představovalo trasu téměř 40 km v horském terénu.

O stejnou túru jsme se chtěli pokusit i vloni ve stejný datum. Touto dobou je už poměrně krátký den. Je proto potřeba dobře vše časově promyslet a ráno se včas vydat na pochod. Chtěli jsme opět, jako před rokem, přejít celé pohoří Krkonoš z Harrachova na Pomezní boudy. Jak už lze vytušit, nepodařilo se nám zopakovat výkon z předešlého roku. Hlavní příčinou bylo velmi nepříznivé počasí. Jistě si mnozí z vás pomatují, jaké bylo celý loňský podzim. Právě na konci října bylo to „nejlepší.“ Silný nárazový vítr a do toho každou chvíli déšť.

Celou akci jsem si vzal na starost, a proto mě docela mrzelo, že se s blížícím se naplánovaným dnem počasí stále zhoršovalo. Na středu 28. října byla předpověď snad nejhorší. Nechal jsem na rozhodnutí každého ze 30-ti přihlášených, zda pojedou a nebo raději zůstane doma. K mému velikému překvapení a radosti ve středu ráno nechyběl nikdo. Věřím, že všichni doufali stejně jako já, že přece jenom budeme mít trochu štěstí. Kolem páté ráno odjíždělo z čermenského náměstí pět plně obsazených aut a ve Verměřovicích se k nám připojilo šesté. Vydali jsme se směrem severozápad s důvěrou a nadějí, že ocelově těžké mraky a déšť, který se z nich dolů snášel, bude mít trhliny, kterými zahlédneme i příjemnější barvy na obloze. Zůstalo však pouze u přání. Nakonec se neradostná předpověď naplnila beze zbytku. Téměř celý den vytrvalý déšť a k tomu velice silný vítr, který na horách znamenal pořádnou vichřici.

Naše výprava měla začít na východním a západním kraji našich „velehor“, a to v Harrachově a na Pomezních boudách. Asi v polovině cesty jsme se měli potkat vždy s protější skupinou. Poté, co jsme se dostali autem po klikaté silnici nahoru na Pomezní boudy do výšky asi 1000 m, jsme zjistili, že z dnešního turistického dne opravdu nic nebude. Stromy se nám v náporu větru klaněly téměř až k zemi a nebylo radno nechávat volně otevřené dveře auta, abychom o ně nepřišli. Déšť při tom stále bičoval už tak dost zmáčenou zem. Někteří z nás se neodvážili z auta ani vylézt, zatím co si s ním vítr lehce pohazoval. Museli jsme rychle vymyslet náhradní program dnešního dne. Naděje na přechod byla už od rána silně ohrožená, a nyní jsme se jí museli definitivně vzdát.

Všichni ostatní, kdo se necítili na celý přechod, odjeli přímo do Špindlerova Mlýna. Tady je daleko více možností podniknout nějakou krátkou túru podle zdatnosti i počasí. Nám nakonec nezbylo, než se vydat také tam, a vypravit se druhé skupině z Harrachova naproti až odtud. Přes mobilní telefon se nám s nimi ještě podařilo domluvit naši změnu plánu s tím, že se

sejdeme na Labské boudě. Ve Špindlerově Mlýně na nás stejně jako na Pomezních boudách čekal opět vydatný déšť. Komu by se chtělo z vyhrátého auta do té nepohody. Ke svému velkému překvapení jsem po chvíli zjistil, že jsem sám, kdo váhá jestli to má cenu se vydat do takového počasí. Všichni už stáli pod nedalekým přístřeškem v plné „zbroji“ (v pláštěnkách) a čekali na mě. Jsme asi stejně už poslední, kdo se na túru ještě nevydali. Musíme se vydat Labským dolem nahoru směrem k Labské boudě a budeme tak alespoň trochu chráněni jeho svahy. Netušili jsme ještě, že naše třetí skupina, ta nejpočetnější, si vybrala také právě Labský důl jako svoji trasu. Tak jsme se pěkně všichni sešli kolem poledne na Labské boudě ve velice dobré náladě. Obzvlášť rádi jsme viděli všechny členy skupiny, která nám přišla naproti z Harrachova. Asi tak za hodinku, po krátkém odpočinku, jsme se opět rozdělili na tři skupiny a vydali se po náhradních trasách. Ta naše se rozhodla, že zvládne ještě asi 15 km po hřebenech. Všechny jsem upozornil, že to nebude žádná švanda. Už tady vítr pěkně fučí a na hřebenech to teprve bude ta pravá vichřice. Všichni s tím souhlasili a tím začalo naše dobrodružství.

Na Martinově boudě, kde jsme se na chvíli zastavili, domácím málem vypadly oči z důlků. Necháпали, kde jsme se tu vzali a ptali se, jestli jsme neutekli z blázince. Děvčata jim s úsměvem odpověděla, že nás tu po horách běhá asi 30. Od Martinovky jsme už stoupali téměř přímo ke hřebenu do výšky kolem 1350 m. Tady jsme se už museli opravdu mít na pozoru a nebylo snadné v těch poryvech větru udržet rovnováhu. Všechny naše botky už byly náležitě promočené od rozbředlého sněhu, který tu pokrýval všechny cesty. Suché nám zůstávalo jen oblečení dobře chráněné pláštěnkami. Navíc jsme se dostali nad mraky, ze kterých nepříjemný déšť padal a už nás doprovázela jenom ta vichřice. Moje pláštěnka byla podle rozhodnutí větru zcela zbytečná, a tak mi ji postupně na těle rozporcoval na několik zbytečných dílů. Nic nás ale neodradilo od smělého postupu dál i přes to, že to nebylo jednoduché. Chvillemi jsme se navzájem drželi za ruce, aby nás vítr nepovalil na zem. Zpočátku se nám to dobrodružství docela líbilo, ale s přibývajícím časem jsme začali čím dál tím více toužit po nějakém klidném místě. Chvilku jsme se mohli schovat do jakéhosi závětrí u polské boudy na Sněžných jámách. Málem jsme ji přehlédli. Ještě asi z 50-ti metrů jsme stěží rozeznávali její obrysy. Trasa jakoby se před námi namísto zkracování spíše prodlužovala. Přece jsme však dosáhli vytouženého zlomu a na Tvarožníku začali

docela rychle klesat k Vosecké boudě a dále až do údolí řeky Mumlavy. Na výměnu za zmírnění větru však začalo docela nepříjemně pršet. To už jsme se ale dostávali do závěrečného finišu a šlapali jsme jako čerství. Když už jsme všichni byli nepříjemným deštěm náležitě promočeni a zdálo se, že více už to nejde, někdo poznamenal: „My už víc mokří být ani nemůžeme!“ Ještě zněla slova a v tom se spustil takový liják, že za několik málo vteřin jsme cítili jak nám studená voda začíná stékat úplně všude po těle. Naštěstí už to bylo opravdu naposledy. Za necelou hodinku jsme se už úporně snažili na parkovišti u našich aut převléknout do suchého. Víte sami, jak těžko jde svlékat mokré oblečení přilepené k tělu a ještě k tomu prokřehlými prsty. Suchého oblečení jsme měli dostatek i pro ty, kteří to podcenili a náhradní si sebou nevzali. Alespoň se poučili, že to není žádná zbytečnost.

Naší partě ještě asi hodinu trvalo, než jsme dojeli auty na parkoviště u motorestu Harmonia v Dolním Lánově, kde už všichni ostatní netrpělivě čekali. Byli zvědaví jak se dařilo nám. Ostatní dvě skupiny měli stejné zkušenosti jako my a kufry našich aut tak byly plné promočeného oblečení. Byl nejvyšší čas vydat se na zpáteční cestu. Zdálo se, že naše dobrodružství na horách už skončilo. Čekalo nás ale ještě jedno nemilé překvapení. Vítr a déšť i v závěru dne, kdy jsme odjížděli, byl tak silný, že ani stěrače nestačili otírat přední skla aut. Jedno z těch našich se nám rázem ocitlo v hlubokém příkopě ještě u parkoviště motorestu. Poškrábaný blatník nebyl žádnou tragédií, ale nahoru jsme auto mohli vytáhnout jedině traktorem. Ještě že se nám jej podařilo sehnat. Ochotný pan „Krakonoš“ dokonce zajel i zpět domů pro náhradní ocelové lano, poté co naše obyčejné vzalo za své.

Potom se už opravdu nic zvláštního nedělo a cesta domů proběhla v pohodě.

Celý následující týden jsme si ale měli navzájem o čem povídat. Každý měl spoustu zážitků. Nejvíce se mi líbil postřeh Pavly Vackové. Když se vydala s tou svojí skupinou na túru, zahleděla se jen tak do jedné z mnoha louží a jako by se z té vody na ni dívala P. Maria. Okomentovala to slovy: „Ona ví, že jsme střelený a tak

je tady s námi, aby se nám nic nestalo.“ V tom jsem jí teda musel dát plně za pravdu. Uvědomuji si, co všechno se mohlo během dne stát. Další takovou drobností je šála Zdendy Krátkého. Byl ve druhé skupině a jak se tak prali na hřebenech se silnou vichřicí, vítr mu „šbalil“ šálu a už ji neviděl. O několik metrů dále ji našli na zemi přiklopenou dostatečně velkým kamenem, aby nemohla letět dál. Zajímavé, že? Nevyhnuli jsme se ani zveřejnění naší výpravy a nemyslím tím tento článek Poutníka. Mojí švagrovou Jitku si vybral moderátor TV Nova pro sdělení dojmů, jak je na hřebenech. Zprávu doplnili o záběry utržené střechy nějaké chaty a upravili po „nováckém“ způsobu.

Zážitků by bylo určitě na samostatný článek. Mě nesmírně potěšilo, že po prvním ročníku přechodu Krkonoš v r. 1997 přesto, že to bylo docela obtížné, jsme o rok později měli dvojnásobek účastníků. Počasí nám sice vůbec nepřálo, ale naštěstí to nebylo to rozhodující. Důležité pro nás bylo, že jsme opět společně něco dokázali. Věřím, že i na letošní 3. ročník se sejde dostatek odvážlivců, kteří mají rádi hory, turistiku a rádi něco podniknou společně. Co na tom, že jsme občas pro druhé jako „úplný blázní“, kteří nemají všech pět pohromadě. Od tepla u kamen se všechno jeví úplně jinak, ale kdo má rád hory ví, že umějí být i pěkně nepříznivé. Ono v životě také vždy všechno nejde tak hladce, jak bychom rádi.

Pro případné zájemce ale upozorňuji, že letos se pojede dříve, abychom zvýšili pravděpodobnost, že nám konečně vyjde počasí. Dovolím si takovou malou reklamu. Pro letošní přechod jsme zatím předběžně vybrali termín v sobotu 2. října. Nikdo se nemusí takové výpravy bát. Myslím si, že celý přechod Krkonoš zvládne každý průměrně zdatný člověk. Kdyby se náhodou necítil na celou trasu, vždy je dost takových, kteří volí kratší a méně náročnou túru. O únavě a bolavých nohách nemluví, to k tomu neodmyslitelně patří. Je to samozřejmě věc a bez toho to prostě nejde. Jsem přesvědčen, že ostatní zážitky nad tím vším hravě převládnu.

(Zdeněk Macháček ml.)

BUNA ZIA RUMUNSKO (DOBŘÝ DEN RUMUNSKO) - 6. ČÁST

Vstáváme do nového dne dělicího pracovní týden na poloviny. Ani dnes se ještě nedočkáme pohledů na bílé stěny a vysoké skalní věže pohoří Piatra Craiului. Měli bychom se mu však výrazně přiblížit.

První stovky metrů z dnešní cesty vedou po zvládnutém travnatém hřebenu nabízejícím pohledy do vzdáleného okolí. S klesající nadmořskou výškou vzrůstá smrkový les, kterým se, vedeni zpočátku úzkou pěšinou, pomalu prodíráme. Po chvilce přicházíme na širokou kamenitou cestu, která nás z lesa vyvádí na okraj vesnice Fundato. Vnímáme klidnou atmosféru horského venkova. Vstupujeme na šterkovou cestu klikatící se mezi ohradami sbitými ze smrkové kulatiny. Nízké domky vystavěné převážně z nejdostupnějšího materiálu – dřeva – obložené i po obvodových zdech jakýmisi šindeli působí svými obnovovanými nátěry malebně až přítulně. U některých z nich vidíme na dřevěných stojanech rozvěšenou ovčí vlnu, místy se pasou koně. Na obyvatele jednoho z domů se obracíme s prosbou o doplnění zásob pitné vody. Ti se nám snaží nezištně pomoci.

Cesta, po které jdeme, se stáčí proti směru našeho pochodu. Tomáš (průvodce CK) otvírá v ohradě branku a míří do míst, odkud jsou slyšet hlasy, aby zjistil podrobnosti o další cestě. Po chvíli k nám míří starší žena, branky si ani nevšímá, obratně přelézá půldruhého metru vysoké hrazení a rychlými energickými kroky, připomínajícími víc běh než chůzi, se vzdaluje. Energickou gestikulaci doplňuje její, pro nás pochopitelně nesrozumitelný komentář. Alespoň vidíme, že někteří z místních jsou ochotni se s námi, cizinci, bavit. Během půlhodiny můžeme konstatovat, že nám tato žena opravdu dobře poradila. Přecházíme pastviny a míváme několik rozestavěných domů. Jejich dokončovaná hrubá stavba svědčí o výrazně vyšší životní úrovni svých budoucích obyvatel. Obvodové zdi z cihel široce překrývají nad prvním patrem členité střechy připravené zakrýt jakési dlouhé balkony.

Potkáváme zavřený obchod s opadávající nevzhlednou omítkou a vytlučeními okny. Jeho existence připomíná „bezvadné“ fungování služeb veřejnosti v dobách vládnutí jedné strany. Zaznamenáváme drobné projevy soukromého podnikání – obchůdek s potravinami provozovaný v suterénu rodinného domku a hospůdku umístěnou výhodně u frekventované silnice.

Opouštíme Fundatu a po příkře se svažujících pastvinách míříme k obci Dimboviciara. Otevírá se nám nádherný pohled na siluetu hřebenu Piatra Craiului vzdáleného stále ještě necelý den cesty. Při sestupování po svazích začínám pociťovat nepříjemnou bolest v pravém koleně. Nakonec mi tato skutečnost zabraňuje v pokračování cesty v dalších dvou dnech.

Po diskusi s průvodci a ostatními členy skupiny se rozhodují zbytečně neriskovat při náročném přechodu pohoří a zůstat do konce týdne na místě našeho posledního společného tábořiště za vesnicí Dimboviciara. Spolu s naší tříčlennou skupinkou nepokračuje v cestě ještě dvojice, která má pochodů tzv. plné zuby.

Náplastí na neuskutečněný závěr přechodu části rumunských Karpat nám je lepší poznání zcela jistě zajímavého okolí místa posledního pobytu – asi 3 km dlouhé hluboké a úzké skalní soutěsky, rozlehlé jeskyně za okrajem obce a drobných obrázků ze života jejích obyvatel.

V sobotu pro nás nástupem do autobusu končí kapitola putování po Rumunsku. Byli, a dodnes jsme vděční za možnost poznání dalšího kousku z nádherného díla Stvořitele. I tím, že jsme alespoň z povzdálí nahlédli do života Rumunů, můžeme si za agenturními zprávami o dění na Balkáně představit konkrétní tváře. Měli bychom se i díky zážitkům ze svých cest stávat méně netečnými k událostem odehrávajícím se kdesi za našimi humny.

(RM)

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V září oslaví:

4. 9.	55 let	pan František Šmok	z Verměřovic č.137
6. 9.	76 let	paní Helena Vašíčková	z Dolní Čermné č.27
10.9.	96 let	pan František Chmátal	z Dolní Čermné č.226
20. 9.	91 let	paní Anděla Dušková	z Dolní Čermné č.226
20. 9.	60 let	paní Marie Motyčková	z Jakubovic č.27
27. 9.	75 let	paní Anna Bednářová	z Dolní Čermné č.226
30. 9.	90 let	paní Emílie Šilarová	z Dolní Čermné č.226

Všem oslavencům srdečně blahopřejeme a vyprošujeme
Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byli pokřtěni a stali se členy Kristovy církve:

v Dolní Čermné	24. 7.1999	Filip Dvořák	z Dolní Čermné
na Mariánské Hoře	1. 8.1999	Miluše Lorencová	z Horní Čermné
na Mariánské Hoře	1. 8.1999	Jitka Lorencová	z Horní Čermné
na Mariánské Hoře	1. 8.1999	Nikolas Lorenc	z Horní Čermné
na Mariánské Hoře	15. 8.1999	Anežka Pecháčková	z Mariánské Hory

Všem pokřtěným rádi blahopřejeme a vyprošujeme všechny potřebné milosti do jejich křesťanského života.

Svátost manželství přijali:

v Letovicích	31. 7. 1999	Jitka Krejsová z Letovic a Karel Pecháček z Dolní Čermné 53
--------------	-------------	--

Novomanželům Pecháčkovým rádi blahopřejeme a vyprošujeme Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné	18.6.1999	s panem Martinem Matouškem	z Dolní Čermné
v Dolní Čermné	16.7.1999	s panem Pavlem Hanusem	z Dolní Čermné
v Dolní Čermné	28.7.1999	s panem Václavem Havlem	z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovujeme křesťanskou účast na jejich zármutku.
Na naše drahé zemřelé budeme pravidelně vzpomínat při mešní oběti.

Otec Pavel

KALENDÁŘ

30.8. – 11.9.	„Lanškrounsko“ - výstava obrazů lanškrounských výtvarníků v přísáří lanškrounského zámku . Otevřeno: pondělí – pátek 9.00 – 16.00 hodin, sobota a neděle 13.00 – 16.00 hodin
So 4.9.	Vikariátní pouť v Králíkách 9.00 příjezd věřících z celého vikariátu Ústí nad Orlicí 9.30 modlitba sv. růžence 10.00 mše svatá v bazilice 11.30 představení jednotlivých farností 12.30 přestávka na oběd 14.00 účast v zájmových skupinách 16.00 závěrečné požehnání
So 4.9. – 18.00 hod.	Koncert dechové hudby Podhoranka spolu s družební kapelou ze Švýcarského Hausenu v Kulturním domě v Letohradě
Ne 5.9. – 14.00 hod.	Zábavné odpoledne pro děti „ Škola hrou “ v Kulturním domě v Letohradě
Út 7.9. – 19.30 hod.	Pavla Břínková – „Kouzelný svět operety a muzikálu“ v sále lanškrounského zámku
St 8.9. – 19.00 hod.	Svátek narození Panny Marie – mše svatá na Mariánské Hoře
So 11.9.	Poutní slavnost na Mariánské Hoře 18.00 mše sv. za účasti Mons. Josefa Kajneka , pomocného biskupa 19.00 katecheze mládeže, hudebně literární pásmo „ Život a kříž “ 22.00 noční adorace mládeže
Ne 12.9.	7.30 mše sv. – slouží P. Kunert 10.00 slavná mše sv. – za účasti Mons. Dominika Duky , sídelního biskupa v Hradci Králové 14.00 hudebně literární pásmo „ Život a kříž “ 15.00 modlitba Křížové cesty 16.00 odpolední mše sv.
Po 13.9. – 19.00 hod.	Koncert skupiny Spirituál Kvintet v evangelickém kostele v Horní Čermné
Ne 19.9. – 17.30 hod.	Varhanní koncert duchovní hudby v evangelickém kostele v Horní Čermné . Sólové varhany František Vaníček
Pá 24.9. – 19.30 hod.	Koncert pěveckého sboru z Lanškrouna ve farním kostele v D. Čermné . Zazní duchovní hudba.
Ne 26.9. – 14.00 hod.	Posvěcení v Petrovicích . Slavnostní mše sv. při které bude posvěcen prapor Obecního úřadu v Petrovicích
Út 28.9. – 19.30 hod.	Koncert (z programu Kruhu přátel hudby) v sále lanškrounského zámku Vystoupí: J.Svěcený – housle, J.Hlaváč – klarinet, E.Spáčil - klavír
St 29.9. – 19.30 hod.	Martin Severa – co netušíte – vyprávění o Francii spojené s besedou v sále lanškrounského zámku
So 2.10.	3. ročník tradičního pochodu „Tučňáků“ po hřebenu Krkonoš Informace podá Zdeněk Macháček ml., Dolní Čermná 55.

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Služba lektorská – září 1999				
5.9.	Ne	23.neděle v mezidobí	7.30	p.Hampl 144
			16.00	Jurenkovi 160
19.9.	Ne	25.neděle v mezidobí	7.30	Bednářovi 92
			16.00	Nastoupilovi 109
26.9.	Ne	26.neděle v mezidobí	7.30	Vacková 199
			16.00	Venclovi 288
28.9.	Út	Sv.Václav	19.00	Vávrovi 270

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Tak se zase setkáváme po prázdninách na stránkách Poutníka. Určitě jste prožily hezké volné chvíle a teď můžete zase zahájit nový školní rok.

Hned na jeho začátku vás čeká velká událost. Už tušíte a určitě správně, že to bude pouť na Mariánské hoře. Každý z vás už jistě někdy dostal perníkové srdce z pouti. Nejenže krásně vypadá, ale i moc náramně voní a chutná. Perníková srdce však nemusíte dostávat jenom vy, děti, ale i maminka od tatínka, babička od dědečka nebo od dětí. Zkrátka, lidé si tak chtějí vzájemně udělat

radost a říci tímhle dárkem, že jeden druhého má rád.

Až budete letos na pouti na Mariánské hoře a třeba dostanete perníkové srdce, nezapomeňte, že i vy můžete darovat srdce. Ale nebude to srdce z perníku, bude to vaše srdce - dětské, čisté. Darujte ho naší společné mamince - Panně Marii k jejím narozeninám.

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Je tomu už mnoho let, co se odehrál příběh, který si dnes budeme vyprávět. Záměrně v něm nebudou uvedena jména postav, protože to je váš úkol. Můžete si je zkusit doplnit podle vlastních znalostí.

Kdysi dávno žila jedna kněžna, která se cítila tak důležitá, že se doslova pletla do vladařských povinností svého manžela a zatím přehlížela to, že ji potřebuje její vlastní syn. Ten zůstal na starosti babičce. Ale vůbec mu to nevadilo. Babička byla nesmírně moudrá a laskavá. Věnovala chlapci svůj čas, péči a lásku, učila ho pěstovat ovoce a květiny, ale především mu hodně vyprávěla o Pánu Bohu. Malý chlapec si to všechno dobře pamatoval a často chodil s babičkou mezi chudáky, kterým se ona snažila pomáhat.

Chlapec si nesl do života mnoho dobrého a pevnou víru. Zvláště tohle se nelíbilo její matce a snažila se všemožně vrazit mezi chlapce a babičku klín, což se jí nakonec přes velké úsilí podařilo.

Z chlapce vyrostl statný muž a stal se jako prvorozený knížetem České země. Byl moudrý a spravedlivý vládce a svůj lid, spíž než do válek, chtěl vést do království Božího. V každém chudákově a žebrákovi viděl svého bratra, kterému je třeba pomáhat. Tohle všechno se nelíbilo jeho mladšímu bratrovi. Ten považoval dobro a lásku k lidem za slabost. Nemohl to pochopit a díval se na svého bratra jako na blázna. Zvláště po jedné příhodě ze zimního lesa.

Při honu na lišku náhodou objevil stopy bosých lidských nohou ve sněhu. Ke svému velkému údivu v nich cítil teplo lásky a zjistil, že je za sebou zanechává jeho starší bratr, který nesl jednomu chromému člověku do chatrče dříví. Jakmile ale stopy opustil, ucítil chlad a vrátily se mu temné myšlenky na to, jak svého staršího bratra - vládce - odsunout z trůnu.

I někteří velmožové sousedních zemí uvažovali stejně. Považovali také knížete za slabého vládce, protože nepřipravoval silné vojsko, nevedl války, ale stavěl kostely a cvičil se v modlitbách a rozjímání. Jeden z nich proti němu vytáhl, ale zjistil, že kníže je mocný, že vládne spravedlivou mocí a tou je pevná víra.

Zloba mladšího bratra a touha po moci však byla stále silnější. Jednou, když odešel do kostela, aby se tam pomodlil, zloba dostoupila vrcholu. Těsně u zamčených dveří kostela byla přetnuta nit života dobrého knížete. Cesta ke trůnu byla volná, ale zlost to mladšímu bratrovi stejně nepřineslo, protože chodil po cestách, kde slunce nesvítí.

Zato kníže od bran Božího království nám svítí sluncem Boží milosti a my v tom světle hledáme a nalézáme jeho stopy, které hřejí a které nás vedou, abychom došli ke správnému cíli.

Podle I. Renče „Kytice z královské zahrady“

Tak už víte ta jména?

?? kníže a jeho bratr, jejich matka a otec a jejich babička??

Pokud ano, tak vás určitě také napadne, proč si tento příběh připomínáme zrovna teď na začátku měsíce září.

Řešení z minulého Poutníka:

Nejznámější ze soudců: DÉBORA, GEDEON, SAMSON

První králové Izraele: SAUL, DAVID, ŠALAMOUN

Velcí proroci: IZAIÁŠ, JEREMIÁŠ, EZECHIEL, DANIEL

Kristovi apoštolové: JAKUB, JAN, FILIP, ONDŘEJ, TOMÁŠ, ŠIMON, BARTOLOMĚJ, JAKUB ALFEŮV, JUDA, PETR, MATOUŠ, JIDÁŠ

Evangelisté NZ: MAREK, MATOUŠ, LUKÁŠ, JAN

Kdo to je?

Děti jsou s babičkou v kostele a prohlížejí si výzdobu. Upoutá je obraz svatého Václava na koni. Chvilí se dohadují, kdo to je a pak malý Honzíček pohotově vyhrkne: „Já už vím, princ Bajaja!“ Měl Honzík pravdu? (EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

22. neděle v mezidobí

29. srpna 1999

36. týden / 99

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

30. srpna -	pondělí	22. týdne v liturg. mezidobí 19.00 Dolní Čermná - za Matyldu a Marii Venclový
31. srpna -	úterý	22. týdne v liturg. mezidobí
1. září -	středa	22. týdne v liturg. mezidobí 19.00 Dolní Čermná - za živou rodinu
2. září -	čtvrtek	22. týdne v liturg. mezidobí 6.45 Dolní Čermná - za brzké uzdravení 19.00 Verměřovice - na úmysl dárce
3. září -	pátek	první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve 19.00 Dolní Čermná - za Annu Štenclovou a rodiče
4. září -	sobota	první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného Srdce Panny Marie Vikariátní pouť věřících na Hoře Matky Boží v Králíkách Odjezd autobusu do Králík je v 8.00 h. z náměstí v Dolní Čermné. Autobus dále jede přes Petrovice a Verměřovice 6.45 Dolní Čermná - za rodinu Rysovu a Pravdovu 11.00 Mariánská Hora - <u>svatba se mší svatou</u> , svátost manželství si udělí snoubenci Jana Langrová z Dolní Čermné a Karel Junek z Petrovic 19.00 Petrovice - za rodinu Duškovu a rodiče

5. září - neděle – 23. v liturgickém mezidobí

Kostelní sbírka této neděle je určena na potřeby církevního školství.

Dolní Čermná -	7.30 h. - za Rudolfa Klekara, manželku, rodiče a sourozence z obou stran a zeteř
Verměřovice -	9.00 h. - za rodinu Sklenářovu
Mariánská Hora -	16.00 h. - za farníky

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

<u>ve farním kostele:</u>	pondělí	od 17.30 - do 17.55 h.
	středa	od 17.00 - do 18.55 h.
	pátek	od 16.00 - do 18.55 h.
	neděle	od 6.30 - do 7.25 h.
<u>ve Verměřovicích:</u>	čtvrtek	od 16.00 - do 18.55 h.

Návštěva nemocných a starších farníků:

1. září	středa	Dolní Čermná	dopoledne
3. září	pátek	Dolní Čermná/Petrovice	dopoledne

Upozorňuji, že farníky, které pravidelně navštěvují ve čtvrtek před 1. pátkem v měsíci, navštívím tentokrát ve středu. Prosím počítejte s touto změnou!

(Pa)

POUTNÍK, ZÁŘÍ 1999

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://www.fun.praha.autocont.cz/kratky/poutnik>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 5. září 1999, Poutník vyjde 26. září 1999

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký
Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.